

ת"פ (באר שבע) 54026-09-23 - מדינת ישראל נ' עודה אל סעדיין

ת"פ (באר-שבע) 54026-09-23 - מדינת ישראל ואח' נ' עודה אל סעדיין/שלום באר-שבע

ת"פ (באר-שבע) 54026-09-23

1. מדינת ישראל

2. רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע

נגד

עודה אל סעדיין

בית משפט השלום בבאר-שבע

[12.12.2024]

כבוד השופטת מירב עמר כהן

החלטה

בפני שתי בקשות אשר הוגשו באופן חלופי.

האחת- בקשה להארכת מועד להגשת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר.

השנייה- בקשה לביטול ריבית, פיגורים והצמדה.

נדון בהן כסדרן, בבחינת האומר על הראשון ראשון ואחרון אחרון (פרקי אבות, פרק ה', משנה ט').

רקע והליכים קודמים בתמצית:

1. בתאריך 26.9.23 הוגש כתב אישום כנגד המבקש, חלף הודעת קנס, בעקבות בקשת המבקש להישפט.

2. כתב האישום ייחס לנאשם עבירות של איסור פגיעה ואיסור הכנסת חי בניגוד לתקנות 2 ו-4(ג) לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות) תשל"ט - 1979 ביחד עם סעיף 57(ב) לחוק גנים לאומיים, שמורת טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה תשנ"ח-1998.

3. בתאריך 11/3/24 ניתן פסק דין בהעדר הנאשם אשר במסגרתו הורשע הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום והוטל עליו במסגרת גזר הדין קנס בסך 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתם. עוד נקבע בהחלטה כי הקנס ישולם בתוך 90 ימים ממועד פסק הדין. (ראה פסק הדין, כב' השופטת חקלאי מיום 11.3.24).

4. בתאריך 21.11.24 הגיש הנאשם בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו ולחילופין, ביטול ריבית, הצמדה ופיגורים.

5. בתאריך 24.11.24 נתנה החלטה לתגובת המשיבה וזו נתנה.

טיעוני הצדדים:

המבקש טוען בבקשה כי לא קיבל כל זימון למועד הדיון שנקבע. עוד ציין כי נודע לו אודות הדיון שהתקיים רק לאחר שקיבל דרישה לתשלום מהמרכז לגביית קנסות. בנסיבות אלה, ביקש לבטל את פסק הדין שניתן בעניינו. לחלופין, ביקש לבטל ריביות, פיגורים והצמדה.

ב"כ המאשימה ציין בתגובתו כי הטענה בדבר אי קבלת זימון לדיון שהתקיים וכן אי קבלת פסק הדין אין בה אמת והפנה להמצאות הזימונים כפי שנסרקו לתיק בית המשפט במערכת הנט. בנסיבות אלה, ביקש לדחות את הבקשה לביטול פסק הדין. ביחס לבקשה החלופית, הפנה לכך כי המרכז לגביית קנסות הוא בר הסמכות לדון בבקשה זו. דיון והכרעה:

א. ביחס לבקשה לקבלת אורכה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר -

סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"; קובע כי בעבירות שנקבעו, בין היתר, כעבירות קנס, נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט, יראוהו כמודה בכל עובדות כתב האישום.

סעיף 240(ב) מציין כי על פסק דין שניתן בהיעדר יחולו הוראות סעיף 130(ח)-ו(ט).

סעיף 130(ח) קובע כהאי לישנא:

"בית המשפט רשאי על פי בקשת הנידון, לבטל את הכרעת הדין וגזר הדין אם נתנו בהיעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין. בקשה לפי סעיף זה תוגש תוך 30 ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין". [ההדגשה אינה במקור מ.ע.כ.].

מהתם להכא. במקרה דנן, המבקש תלה את הבסיס לבקשת ביטול פסק הדין בכך שלא קיבל הזמנה לדיון. ואולם, מעיון במערכת הנט ובאסמכתאות זימון המבקש לדיון עולה כי הזמנה לדיון שנקבע ליום 3.11.24 נמסרה לנאשם, במסירה אישית, בתאריך 6.3.24 בשעה: 18:14. נכתב במפורש באישור המסירה כי ההזמנה נמסרה לידי הנמען. לפיכך, לא זו בלבד שלא נמצאה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש לדיון אלא הסיבה אשר ציין המבקש לאי התייצבותו נמצאה כלא מבוססת.

עוד אציין כי הבקשה של המבקש אינה מעלה כל טענה לגופו של עניין ואינה מצביעה על כך שההחלטה שניתנה יש בה משום עיוות דין או פגיעה בצדק.

יתרה מזו, פסק הדין שניתן בתאריך 3.11.24 הומצא לנאשם, במסירה אישית, בתאריך 24.3.24 בשעה: 14:11 - אישור מסירה סרוק במערכת. בנסיבות אלה, אין בידי לקבל את טענת המבקש כי נודע לו לראשונה אודות העובדה שהתקיים דיון מאת המרכז לגביית קנסות. באישור המסירה רשום ברחל בתך כי דבר הדואר נמסר לידי הנמען הרשום. היוצא איפוא, כי המבקש קיבל את פסק הדין ולא פעל לביטולו או להשיג על קביעותיו.

המבקש הגיש את הבקשה להארכת המועד להגשת בקשה לביטול פסק דין ב- 24 לחודש נובמבר 2024 קרי, כעבור 8 חודשים ממועד המצאת פסק הדין בעניינו כאשר ע"פ הוראות החוק בקשה זו תוגש בתוך 30 ימים ממועד המצאת פסק הדין.

בנסיבות אלה, לא עלה בידי המבקש להצביע על טעמים של ממש לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו. ולפיכך, הבקשה נדחית.

בשולי ההחלטה אך לא בשולי הדברים יוער כי לא מצאתי לקיים דיון במעמד הצדדים בבקשה שכן, כפי שנקבע לא אחת "אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהיעדר. קיום דיון הוא חריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטול של פסק הדין שניתן בהיעדר". (ראו רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם ואח' (החלטה של כב' הש' א' שהם מיום 25.3.2018 סעיף 33 וכן ראו ההפניות דשם לפסק הדין בעניין איטליא - ראו סעיף 30 להחלטה).

לא מצאתי כי המקרה דנן הוא חריג. בעניין סאלם הנ"ל נקבע כך:

"בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך יעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין. בית המשפט מוסמך לבקש את תגובת המדינה לבקשה, אם ראה צורך בכך, ובנסיבות מתאימות וחריגות אף יזמן את הצדדים לדיון בבקשה אם יראה לנכון". (ההדגשות אינן במקור- מ.ע.כ.). (ראו: סעיף 31 להחלטה וההפניות לעניין מנחם שם).

במקרה דנן, הטענות המועלות בבקשה אינן מאומתות ואף איפכא מסתברא, הטענות שהועלו בבקשה נמצאו כעומדות בסתירה למסמכים שנסרקו לתיק כפי שבואר בהרחבה לעיל. הבקשה אינה מגלה כל עילה לביטול פסק הדין ומשכך, סברתי כי אין מקום לקיים דיון במעמד שני הצדדים.

ב. ביחס לבקשה החלופית לביטול ריביות, פיגורים והפרשי הצמדה -

חוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"ה-1995 (להלן: "החוק") קובע סמכות מנהל המרכז לגביית קנסות לטפל בבקשה שהגיש חייב לפריסה או דחייה של מועד תשלום הקנס (ראה סעיף 5ב(א) לחוק). וכן, סמכותו של מנהל המרכז לפטור חייב על פי בקשתו מתשלום תוספת פיגורים, כולה או חלקה, שהתווספה על פי דין (ראה סעיף 5ג לחוק).

בפסיקה חזרה ונשנתה הקביעה כי המרכז לגביית קנסות הוא בבחינת הגוף המוסמך לטיפול בהליכי גביית קנסות ותשלומים. [ראו ע"פ 4919/14 אזולאי נ' מדינת ישראל (החלטה מיום 6.3.2017):

"משלא שולם הקנס במועדו, נכנס לתמונה המרכז לגביית קנסות, גוף סטטוטורי האמון על הליכי גביית קנסות ותשלומים הכרוכים בהליך הפלילי (סעיף 2 לחוק המרכז; דברי ההסבר להצעת חוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1994, ה"ח 159)".

בעניין אזולאי הנ"ל נדחתה הטענה לפיה לבית המשפט הפלילי סמכות מקבילה למרכז לגביית קנסות. (ראו סעיפים 21-22). משכך, על המבקש להפנות בקשתו למרכז לגביית קנסות שהוא הגוף המוסמך לדון בבקשה. סוף דבר - הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"א כסלו תשפ"ה, 12 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.